

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **L. A.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242800-19/ČJ-2016-040022-SV-RBK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 1. 2017, č. j. 42 A 35/2016 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Tímto rozsudkem byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) a rozhodnuto o nákladech soudního řízení. Rozhodnutím žalovaného byl stěžovatel

zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění, přičemž doba trvání zajištění byla stanovena v délce 90 dnů ode dne omezení osobní svobody stěžovatele.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zejména uvedl, že žalovaný shromáždil před vydáním svého rozhodnutí podklady v dostatečném množství a relevanci k tomu, aby mohl konstatovat kladný závěr stran potenciality správního vyhoštění stěžovatele. Možnost navrácení stěžovatele do země původu zhodnotil žalovaný v obecném rámci, tamní bezpečnostní situaci přitom posuzoval ve vztahu k otázce, zda žalobci v případě návratu může reálně hrozit nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se s uvedeným názorem žalovaného ztotožnil, přičemž dodal, že zcela konkrétně se ve vztahu ke stěžovateli a jeho situaci budou posouzením předmětné právní otázky správní orgány zabývat v samotném rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, ze které by bylo možné dovozovat, že by mu v zemi původu mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy. Pokud žalobce tvrdil, že v zemi původu bude trestně stíhán za to, že se nedostavil k „soudnímu jednání ve věci rvačky“, nezakládá toto tvrzení samo o sobě dle názoru krajského soudu důvodnost obavy, že by mu mohla hrozit v případě realizace správního vyhoštění vážná újma.

Stěžovatel označil za obecný důvod své kasační stížnosti důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně pak namítal, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak nezabýval tím, z jaké oblasti Pákistánské islámské republiky stěžovatel pochází. Mezi jednotlivými oblastmi země původu stěžovatele přitom existují značné rozdíly co do všeobecné bezpečnosti jejich obyvatel. Jakékoli obecné hodnocení situace, tedy na úrovni celého státu, je příliš vágní a tudíž stěží použitelné na situaci každého jednotlivého občana dané země původu.

Za zásadní kasační námitku pak stěžovatel označuje výtku, dle níž se žalovaný vůbec nezabýval jeho tvrzením obavy z trestního stíhání v zemi původu pro nedostavení se k soudnímu jednání ve věci rvačky, jíž se měl stěžovatel aktivně zúčastnit. Žalovaný se ve svém rozhodnutí nezabýval hodnocením míry zachování základních práv osob v zemi původu trestně stíhaných, přiměřeností potenciálních trestních sankcí a způsobem jejich výkonu (zejm. podmínkami výkonu trestu odnětí svobody), ačkoli právě takové eventuality mohou představovat ve smyslu § 179 odst. 2 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců vážnou újmu v případě nuceného vycestování cizince. Jakkoli lze připustit, že stěžovatelovo tvrzení o obavě z trestního stíhání v zemi původu bylo poněkud nekonkrétní, žalovaný mohl a měl upřesňujícími dotazy cílit k dostatečnému zjištění všech okolností s touto obavou stěžovatele souvisejících.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, případně aby zrušil též rozhodnutí žalovaného a věc vrátil příslušnému orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a dodal, že stěžovatel při podání vysvětlení dne 25. 11. 2016, jehož záznam je obsažen ve správním spise, uvedl, že se obává trestního stíhání z důvodu, že se v zemi původu

pokračování

nedostavil k soudnímu jednání, nikoli však trestního stíhání pro údajnou rvačku, již se měl aktivně zúčastnit. V žádném případě však stěžovatel neuváděl, že by se mělo jednat o překážku vycestování dle § 179 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona o pobytu cizinců. Účelem jeho cesty do Evropy (cílovým státem byla Francouzská republika, případně Spolková republika Německo) byly ekonomické důvody, neboť zde zamýšlel pracovat. Na okraj pak stěžovatel podotkl, že jím provedené posouzení možnosti realizace správního vyhoštění bylo následně potvrzeno i závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 11. 2016, ve správním spise označeným č. j. KRPU-242800-44/ČJ-2016-040022-SV-RBK. Kasační stížnost proto považuje za nedůvodnou.

Kasační stížnost je přípustná.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že do značné míry obdobným případem se zabýval ve svém rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 31/2017 – 45. V tehdejší věci stálo v meritu rovněž rozhodnutí žalované o zajištění cizince pákistánské státní příslušnosti za účelem správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „se žalovaný předběžně zabýval otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění. Vycházel přitom ze zpráv o zemi původu a vyjádření stěžovatele. Posouzení žalovaného ohledně neexistence hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců reagovalo na samotnou výpověď stěžovatele, který v této fázi řízení sdělil pouze to, že v Pákistánu je proti němu vedeno trestní stíhání kvůli rodinnému majetku. Z informací, které stěžovatel správnímu orgánu poskytl, tak neplynulo, že by mu v Pákistánu hrozilo trestní stíhání pro násilný, nikoliv zcela zanedbatelný trestný čin, jak tvrdí nyní v kasační stížnosti. Neuváděl ani to, že by mu hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, případně mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Taktéž netvrdil, že by mu v místě jeho posledního pobytu hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, proto soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaná se nezajímala o to, ze které části Pákistánu stěžovatel pochází. Stěžovatel hrozbu vážné újmy ve smyslu citovaného § 179 nekonkretizoval, a žalovanému nelze vytýkat, tak jak to činí stěžovatel v kasační stížnosti, že se v rozhodnutí o zajištění nevěnoval způsobu trestního stíhání v Pákistánu, zachování základních práv obviněných v takovém stíhání, nebo trestu hrozícímu v tomto trestním stíhání, včetně způsobu jeho výkonu. Na tomto místě je nezbytné připomenout, jak konstatoval již krajský soud, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda může být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění. I z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu (pozn.: usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS) plyne, že správní orgán má předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné.“ Jistá odlišnost nynější věci je dána tím, že stěžovatel v rámci podání vysvětlení u žalovaného uvedl: „Já jsem měl jít k soudu za rvačku, ale odjel jsem do Evropy a proto si myslím, že když se vrátím, budu stíhán. Válka v naší zemi není.“ Nejvyšší správní soud má za to, že i v nynějším případě bylo tvrzení stěžovatele natolik nekonkrétní, že pro účely předběžného posouzení potenciality realizace správního vyhoštění, případně též možnosti vzniku vážné újmy dle § 179 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona o pobytu cizinců, nebylo nutné, aby žalovaný zabíhal do větších podrobností. Stěžovatel sice uvedl, že pochází z Pandžábské oblasti Pákistánské islámské republiky, s tímto tvrzením však

nespojoval jakékoli obavy stran úrovně tamní bezpečnosti a případné (in)efektivity příslušných složek státní moci při zajišťování ochrany jejích obyvatel. I v nynější věci vycházel žalovaný v procesu posuzování přítomnosti důvodů znemožňujících vycestování z obecných informací o zemi původu, konkrétně z Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016, *Pákistán*, ze dne 24. 2. 2016, dále z Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, též z dokumentu organizace Freedom House nazvaného „Svoboda ve světě 2016 – Pákistán“ ze dne 25. 7. 2016 a konečně i z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 6. 10. 2016, č. j. 115026/2016-LPTP; všechny tyto dokumenty jsou součástí správního spisu žalovaného. Míra obecnosti posuzování důvodů dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců byla i v nynějším případě zcela adekvátní výše citovanému vyjádření stěžovatele.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016 - 51, konstatoval: „(...)posouzení, zda je vycestování cizince možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců), je především úkolem Ministerstva vnitra, které o tom podle § 120a zákona o pobytu cizinců vydává závazné stanovisko. Povinnost úplného, přesvědčivě zdůvodněného a podloženého posouzení možnosti vycestování (vyhoštění) tak primárně stíhá Ministerstvo vnitra. Právě jeho úkolem je zabývat se v podrobnostech situací stěžovatele, jeho tvrzeními a okolnostmi jeho návratu na podkladě dostatečně aktuálních, věrohodných a adresných informací o zemi, do které má být daný cizinec navrácen. Závazným stanoviskem je potom vázána policie jako příslušný správní orgán, který rozhoduje o správním vyhoštění cizince, což se nutně musí projevit v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění. Oproti tomu při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen předběžně a v obecné rovině vypořádat možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra; takový požadavek by ostatně neměl oporu v zákoně o pobytu cizinců ani v související judikatuře.“

Nejvyšší správní soud má za to, že s ohledem na okolnosti případu se žalovaný v souladu s požadavky plynoucími ze zákona a z judikatury v rozhodnutí o zajištění dostatečně vypořádal s otázkou možné překážky realizace vyhoštění v podobě hrozby vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Podrobné posouzení možnosti vycestování je pak úkolem Ministerstva vnitra, které vydalo závazné stanovisko, z něhož žalovaný vycházel. Nejvyšší správní soud neshledal pochybení žalovaného ani krajského soudu; kasační námitky tedy nejsou důvodné. Jelikož kasační soud v napadeném rozsudku, či jemu předcházejícím řízení u krajského soudu, nezjistil vady, ke kterým by bylo třeba přihlédnout i nad rámec uplatněných kasačních námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), nezbylo než kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* téhož zákona).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, zatímco úspěšný žalovaný zjevně nevynaložil v řízení takové náklady, jež by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a jejichž náhradu by mu tedy bylo lze přiznat.

Usnesením krajského soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 42 A 35/2016 – 12, byl stěžovateli (jakožto žalobci) na žádost dle § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanoven zástupcem Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10. Dle § 35 odst. 8

pokračování

in fine s. ř. s. platí, že „[z]ástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.“ Pokud jde o hotové výdaje ustanoveného zástupce a odměnu za zastupování, platí tyto stát (srov. § 35 odst. 8 věta první za středníkem s. ř. s.). Odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti sestává z odměny advokáta za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění (dále jen „advokátní tarif“), spočívající v podání kasační stížnosti, a jeden úkon dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, spočívající v poradě s klientem dne 2. 2. 2017 přesahující jednu hodinu. Výše odměny za jeden úkon právní služby je 3100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], celkem za dva úkony dosahuje odměna za zastupování částky 6200 Kč. Náhrada hotových výdajů je stanovena paušální částkou 300 Kč na jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), v případě dvou poskytnutých úkonů jde o částku 600 Kč. Jelikož ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba celkovou přiznanou částku 6800 Kč zvýšit o daň, která z ní má být odvedena, tj. o 1428 Kč, dohromady tedy 8228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu